

Rövid életútinterjú Szabó István interjúja Ferencsel

Mi volt az oka annak, hogy a cigánytelepen kívülre, magyarok szomszédságába költöztél?

Egész gyerekkoromat a cigánytelepen töltöttem, családot is itt alapítottam. Mindig tudtam, hogy innen el akarok költözni. Az az érzés volt bennem, hogy bárhol felnevelném a gyerekeimet, csak ott nem. Azt láttam, hogy ott nem lehet megfelelően nevelni a gyerekeimet ahhoz, hogy esélyük legyen kitörni.

És hogyan sikerült a cigánytelepen kívül házat vásárolni?

2005-ben, amikor elköltöztünk és közmunkaprogramban vettem részt, a város szélén, egy magyarok lakta utcában sikerült a szocpol felhasználásával egy öreg házat megvenni. Ez rendkívüli terheket jelentett nekünk, mert a közmunkán keresett pénzből kellett eltartanom a családomat, amely ekkor már 6 fős volt, és ki kellett fizetni a ház vásárlásával kapcsolatos egyéb kötelezettségeket.

Milyen volt a magyar szomszédokkal való találkozásakor az első benyomás?

Nagyon bizalmatlanul, óvatosan fogadtak minket. Több év eltelt, mire kialakult egy jószomszédi viszony. Eleinte féltek attól, hogy meg fogjuk őket lopni, renitensen viselkedünk. Mára sikerült a szomszédok bizalmát megszerezni. Ez azt jelenti, hogy kölcsönösen szívességeket teszünk egymásnak.

Van-e olyan közelben lakó, aki nem fogad el?

Igen, vannak olyan magyar emberek. Szerencsére nem közvetlen szomszédaink. Vannak, akik ennyi év után sem hajlandóak elfogadni az ittlétünket.

Hogy érzed, az, amiért annak idején elköltöztetek, azok a célok, mennyire teljesedtek be?

Úgy érzem, hogy amiket elterveztem, teljesültek. Az öt gyerekemből kettő még velem lakik, háromnak olyan otthona van, ami már nem a telepen van. Két gyerekem állandó munkán van, dolgozik.